

Szerkesztőség és kiadóhivatal: IV. ker., Kecskeméti-utca 6. szám (Pallas irodalmi és nyomdai részvénytársaság).
Előfizetési árak: egész évre (két kötet) 8 forint; félévre (egy kötet) 4 forint; negyedévre 2 forint. Egyes szám ára 16 krajczár.

ÚJ FOLYAM. VIII. KÖTET.

10. SZÁM.

BUDAPEST, 1889. SZEPTEMBER 8.

Paprikás-versek.

Élet-pálya.

Most, hogy újra iskolába
Kell a fiúkat küldeni:
S nem tudni még, hogy mi lappang
A fiúkban: milyen zseni?

Töri fejét sok jó apa,
Hogy mi lesz majd a fiából?
Katona? pap? biró? orvos?
Mit hoz majd az iskolából?

De a legtöbb nem törődik:
«Üsse a kő!» — így szól a szusz:
Lesz belőle, a mi én is:
Lesz belőle politikus.

Budapest.

Édes kedves Budapestem,
Beh szeretem ifjú arczod —

Palotáid büszke sorát,
És felséges Dunapartod.

Minden oly szép benned, édes!
Oly ragyogó a te képed —
Csak kettő bánt benned szörnyen:
A poloska és a német...

Mátyás király.

Mátyás király! te igazságos!
Ünnepeljük emlékedet,
S ismételjük, hogy az igazság
Te véled együtt elveszett.

Pedig nem áll! Van ám igazság,
Hallja szavát, ki nem siket —
Csak az a baj, hogy az igazság
Ingyen se kell ma senkinek.

Ifjabb Kakas Márton.

Tallián-megye éjszaki sarkán fekszik *Tab* nevezetű magyar község, mely arról híres, hogy lakosainak nagy része *héber*, hogy ott az uralkogó nyelv *német*, hogy a plebános *Tóth*, a főbíró *Horváth*, a regálebérlő *Török*, az uradalmi kasznár *Tatár*, a megye főispánja *Tallián*, az árvák atyja *Bosnyák*. Valóságos nemzetközi Babylon!

A sok nemzetiségi specialitáson kívül *Tab* híres még arról is, hogy utczáit az esős idők beálltával feneketlen sár borítja, s a járó-kelők majdnem nyakig érő csizmát viselnek. Soknak csak a füle látszik ki a nagy csizmából.

Hogy bővebb képet nyujtsunk *Tabról*, szükséges kiemelni, hogy Magyarországon a népesség arányához képest itt lakik a legtöbb csizmadia. Miskolcz, a csizmadiai híres városa, e tekintetben elbujhatik *Tab* elől, mert itt minden második ember — csizmadia.

A tabi főutcán minden egyes ház kapuja fölött van egy csizmadiaczimer, mely kétségenkívül azt hirdeti, hogy *Tabon* az uralkodó eszköz — a dikics. Így nem csoda az, hogy ha az idegen *Tabon* urat akar megismerni — csizmadiát fog.

Hogy *Tabot* az utókor és a történelem számára megörökítjük, azt csakis a tabi csizmadiáknak, de leginkább elődjeik által jól elkészített, derekasan kismáfázott és diszesen kivarrott egy pár csizmának köszönheti a történelem.

Ezen történelmi nevezetességű csizma a tabi város-házán őriztetik és a *község csizmája* diszes címet viseli.

Csizma-kulturalis szempontból megemlítjük azt is, hogy ezen műemléket képező egy pár csizmát a tabi csizmadiák varrták 200 évvel ezelőtt remekben, s a csizma nemzedékről-nemzedékre megmaradt ép-ségben, erőben, jó bőrben és századokon keresztül teljesít — közszolgálatot.

Innen datálódik a tabi csizmadiáknak azon kiváltságuk, hogy nem tartoznak közmunkát végezni, mert elvégezi azt helyettük — a község csizmája...

Ha locspocs időben az utcákat feneketlen sár borítja, midőn az érdemes előljárátság valamelyik tagja ex-officio-functio-t teljesít, az felhuzza a hivatalos csizmát. Ha a kisbíró az adóintést kidobolja, ha a segédjegyző a hátralékos adót exequálja, ha az öregbíró az adót beszedi, ha a bakter az éjfél elkiáltja, ha a községi bába gyermekágyashoz siet, vagy ha egyik-másik esküdt bármiféle kiküldetésben *eljár*, az teljes joggal felhuzza a község csizmáját, és abban *jár el*. A ki pedig felhuzza a község csizmáját, az elől kitér mindenki, legyen az okos ember, vagy oktalan állat.

De csizma ide, csizma oda! hogyan lehetséges az? Így, ni!

Szolimán török császár ő felsége uralkodása alatt a törökök elfoglalták *Koppányt*, a hol a szalmafedelű viskók és majorságok helyébe erős sánczokat és bástyákat építettek E megerősített helyekről aztán a török urak gyakran tettek kirándulásokat a vidékre, hol *adószedés* ürügy alatt roppant sok rablást követ-

tek el. A nagymennyiségű zsákmányból *Ali* bég, a koppányi parancsnok gazdag ajándékokat küldött a szultánnak; vasravert férfiakat, ragyogó szemű leányokat, szarvasmarhákat, lovakat, töméntelen ezüst és arany pénzt. A törökök legtöbbet raboltak a Koppányhoz alig két órai távolságra fekvő *Tabról*, mely bővelkedett mindazon kincsekben, mikkel *Ali* bég szereteti kedveskedni a felséges szultánnak.

Tabon, 200 évvel ezelőtt még türelmes és okos nép lakott; de utóvégre mégis csak megsokalták a török garázdálkodását, mert *Ali* serege magával vitte a legépebb férfiakat, a legszebb leányokat, asszonyi és más állatokat, kincseket, stb., — nem hagyva mást *Tabon*, mint a kirabolt házakat, a csizmadiákat, az öregasszonyokat és pusztá életet.

Ez az állapot türhetetlenné kezdett válni, s ennek megváltoztatása életkérdés lett. Erővel nem vihattak ki semmit a tabiak, mert az a maroknyi fegyverfogható nép, nagyon gyenge lábon állott a harc-edzett török sereggel szemben. Tehát az erő fogyatkozását észszel kellett pótolni, még pedig *okos észszel*.

Ebben pedig akkor még nem volt szükség *Tabon*.

A város atyái opportunus böles férfiak voltak, kik hamar föltaaláltak magukat és elhatározták, hogy a mit *Ali* bég erővel vinne el, jobb lesz azt önkéntes adó alakjában oda ajándékozni a szultánnak, akkor legalább *Ali* bég nem fogja és nem tudja elrabolni tőlük. Azért harmincz főből álló fényes deputáció indult fel *Tabról* Székesfehérvárra, melyet akkor *Szolimán* török császár hada elfoglalva tartott.

A követség vezére maga a bíró: *Zsirus* Vendel uram volt, kinek ez alkalomra egy dísz-csizmát készítettek a csizmadiák. Hadd lássa a szultán, hogy mit tudnak a tabi csizmadiák!

Két nap és két éjjel menetelt a követség *Tabról* Székesfehérvár felé, csak lassan haladhattak, mert előttük terelték a hatalmas szultánnak szánt adót és ajándékot, u. m.: százhusz megrakott kocsival: egy szütyő aranyat, gabonát, lisztet, darát, kendert, szénát, szalmát, szecskát, esalamádét, csizmát, papucsot görög-dinnyét, aszalt és aszalatlan gyümölcsöt, sajtot, diót, lekvárt, pogácsát, tejet, tejfelt és turót; a kocsik körül ment a sok lábas jószág, négy és kétlábú szarvas, szarvatlan, nagy és apró marha, barom és baromfi, u. m.: 6 czimeres ökör, 6 paripa, 12 szamar, 12 öszvér, 50 birka, 4 kecske, 30 bundás kutya, 223 házi macska, 30 kotlós-tyúk, 3 kakas, 15 kappan, 50 liba, rucza, pulyka stb., stb.

Épen déli 12 óra volt, midőn a fényes követség éktelen bögés, nyerítés, mekegés, ugatás, nyávogás, gágogás és kukorikolás pokoli zenéje mellett Székesfehérvár falai közé ünnepélyesen bevonult.

Székesfehérvár bámészködő népe furcsa arczot vágott a különös karavánhoz, mely egyenesen a királyi palota épülete előtt telepedett meg.

A fényes követség első sorban Székesfehérvár akkori parancsnokánál: *Achmed* basánál tisztelgett, kinek azon kérdésére, hogy minek köszönheti ezt a

marha szerencsét? A követség szónoka, *Zsíros Vendel* uram ünnepélyes pozitúrában vágta magát, s előadta, hogy az általa vezetett követség a dicsőségesen uralgó Szolimán császár ő felsége legmagasabb személye előtt ohajtaná alattvalói hódolatát bemutatni s önkéntes adóját felajánlani, azért legmagasabb gráciáért, *audienciáért* esedezik.

Szolimán császár, ki akkor épen Székesfehérvárott tartózkodott, hirt evén a tabi község kívánságáról, rövid úton egyszerűen maga elé rendelte őket — *audienciára*.

Két kengyelfutó és egy vén csausz vitte hirül a követségnek a szultán akaratát.

Ezután a követség elindult a szultán palotájába, itt mindenek előtt a toillettet kellett rendbehozni, hogy az udvarképes legyen, mert toillette dalgában a hosszú út miatt kissé gyöngén állt a követség, pedig az már akkor is lényeges kelléke volt a diplomáciának. Mindenekelőtt a csizmákat kellett levontatni a lábakról s helyettük kapczákat huztak fel; *Zsíros Vendel* uram sem «parádérozhatott» a dísz-csizmában, neki is egy pár hosszú szárú kapczát kellett felhuzni. A dísz-csizmát készítő cseszkók arra nem számítottak, hogy a török szultán elé csak csizmátlanul járulhat a halandó. Azután mindegyikőjükre hosszú kaftánt adtak, *Zsíros Vendel* uramat, a követség vezérét és szónokát aranyszövetű dísz kaftánba bujtatták; a szegény tabiak úgy néztek ki, mint a maskarák, önkéntlenül elnevelték magukat, ha egymásra néztek. Midőn az öltözködést bevégezték, egy sereg janicsár által kísérve, megjelenhettek a szultán elfogadó termében.

Szolimán szultán egy alacsony kereveten ült, keresztbe vetett lábakkal, egy hosszú szárú csibukból pőfékelt, sűrű füstöket eregetve; körülötte török főrendek és udvari méltóságok voltak.

A követség tagjai a nagy padisah előtt mélyen meghajoltak, arcukat majdnem beletemették a padozat szőnyegébe, *Zsíros Vendel* uram is mélyen leborúlt, s érzékeny, megható színű szavakkal festette le azt a kutyának való állapotot, melybe Tabot Ali bég garázdálkodása döntötte, azután a tabi összes hü alattvalók nevében ő felségének *magas* lábai és *nagyra-becsült* fülei előtt az iránt esedezett, hogy kegyeskednék a hatalmas császár, a napnál is fényesebb padisah, a palota elé terelt sok barmot, baromfit, elemőzsiát és egy szütyő aranyat, mint a tabi alattvalók *hű hódolatának* zálogát önkéntes adó fejében elfogadni és Ali béget egy kis móresre megtanítani.

A tolmácsul alkalmazott *mufti* azután megmagyarázta a szultánnak, hogy mi járaban sántikál a követség, híven tolmácsolta *Ali* bég koppányi parancsnokra sózott panaszait és kérelmüket, mire aztán rögtön megnyerték a választ, mely azt tartalmazta, hogy *az ajándékokat a felség legkegyelmesebben elfogadja; a szütyő arany az udvari kincstárba, a gabona és a többi élelmicikk az udvari éltárba helyzetetnek el, a barmok pedig az udvari istállókba hajtának*. Ily értelemben is adatott ki a parancs egy janicsárnak, ki is az ajándékok átvételével és a rendelet végrehajtásával bízott meg.

A szultán intésére aztán a követség tagjai a többi janicsárok által fülönfogattak és kivonszoltattak az elfogadó teremből úgy, hogy *Zsíros Vendel* uram hosszú lábai daczára alig győzte szaporázni a lépést, s lábaival elkezdett kalimpálni, mint a szélmalom, s hogy ha a fülénél vezető janicsár meg nem fogja, a *magas* kegy után menten az orrára bukott volna. Ilyen volt akkor az udvari etiket.

A szultán rendeletének végrehajtásával megbízott túlbuzgó janicsár az ajándékokat átvette tőlük, de mily nagy volt meglepetésük, midőn a többi kirendelt janicsár az ajándékok átvétele után ismét fülönfogta őket és szépen az udvari istállókba vezette. Ily értelemben magyarázta a derék janicsár felséges ura parancsát, mert az akkori magyar-török lexicon szerint a «*barom*» szó egyértelmű volt a «*gyaur*» török szóval. «*Gyaur*» pedig eretneket, hitetlent jelent, e csúfnevet minden idegen vallására, különösen a keresztényekre rákenik a törökök, épen úgy mint a zsidók a «*gój*» nevet.

Tab város derék atyái majdnem hasra estek ijedtükben, midőn a török katonák őket az istállókba hajtották és egyenként a jászolhoz kötözték mint a barmokat. Lehetetlen a követség szegény tagjainak csodálkozását, haragját és kétségbeesését lefesteni a megaláztatásra. *Zsíros Vendel* uram azonban hamar átlátott a szitán, s azért mint bölcs emberhez illik, higgadtan elmélkedett szokatlan helyzete fölött s daczára hogy jól tudta, hogy milyen hatalmas kényurak a törökök, kik a magyarokat csak barmoknak és rab-szolgáknak tekintik, mégis gyanította, hogy ezúttal a milyen nagy, épen olyan furcsa félreértésnek kell lenni. Azért nyugodtan tűrte a megaláztatást. Az istálló ajtónál egy fegyveres *spahi* állt silbakot; *Zsíros* uram ezt a spahit kérte fel, hogy engedje meg, miszerint egy felség-folyamodványt írhasson, melyben kegyelemért esedezzik úgy a maga, mint társai javára. A spahi végre legyőzve a könyörgések, de különösen a markába csusztatott aranyok által, engedett a kérelemnek és az instantiát eljuttatta a kabinet irodába.

Midőn a szultánnak a kabinet iroda főnöke megmagyarázta a kérvény tartalmát, kiderült a furcsa félreértés és a felséges úrnak ez a kis tréfa annyira megtetszett, hogy a lehangosabb homéri kacajra méltóztatott neki legkegyelmesebben fakadozni.

— Allahra! — kiáltá kegyesen nevetve a szultán a történeteket hallva, — ez mégis csak borszasztó! A janicsár valóban mebolondult. Azért te kutya mufti! menj, szaladj lóhalálba, és parancsold meg nevemben annak az eszevesztett janicsárnak, hogy rögtön ereszze szabadon azokat a gyaurokat. Te pedig világosítsd fel őket ostoba tévedéséről és ereszd őket rögtön szabadlábba.

Azután a szultánnak ismét a lehangosabb kacajgásra méltóztatott legkegyelmesebben fakadni. A nagy nevetéstől majdnem nevető-göresöket kapott, aztán egy okos ötlete támadt.

— Hogy ezeket a bolond gyaurokat kiengeszteljem, mindenesetre viszonzni kell a nagyszerű ajándékot, melylyel elhalmoztak, — gondolá ő felsége a

szultán, — azért legokosabb lesz, ha teljesítem a követség kívánságát, így legalább a kecske is megmarad, és a káposzta is jóllakik, mert az a haszon belőle, hogy nem kerül semmibe. Azért rögtön kiadta a rendeletet a felséges személye körül ólálkodó miniszterének: *Osman* basának, hogy egy szépen kicserzett kutyabőrre írjon egy nyílt rendeletet *Ali* bégnek. A szöveget maga a szultán diktálta.

Az ünnepélyes fermán hű magyar fordításban körülbelül így hangzott:

«Te kutyafülű *Ali*!

A mindenható fejedelmek ura, a hatalmas padisah dörög feléd, hogy ütne meg neved napján az Allah nyila! Azért nyisd ki azokat a szőrös mancsaidat és halld szigorú parancsomat! Azok a sertés fajzatok, azok a tabi gyaurok, panaszt emeltek ellened, hogy századunkat megszégyenítő erélylyel veszed meg rajtuk az adót, még pedig olyan veszett szigorú eszközök alkalmazásával, melyek csak is 200 év múlva engedhetők meg civilizált népeknél, alkotmányos államban alkotmányos rendszer mellett. Miután tabi hű népeim nálam közvetlenül róják le adójukat, parancsolom és rendelem, hogy Tabon sem neked, sem más igazhívő muzulmánnak nem szabad sem lopni, sem rabolni, sem egyéb egyenes, állami — vagy pótadót, illetéket, százalékot kivetni és behajtani. Értetted? Most pedig kusti!»

(Vége köv. a jövő számban.)

Láng Sándor.

Sakh-vonások.

Kedvelt ember a perzsa sakh,
Női ajkon hangzik sok «ah!»
— Oly messze mért van Teherán,
Jó volna menni oda ám.

Mennyi ékszert hord e király,
Ember szeme, szája eláll.
Csakhogy ott a *hütleneke*
Csüngve látni hárem felett.

*

Okos ember a perzsa sakh,
Nála sose áll be a krach.
Hogy ha pénze fogyni talál,
Meséhez nyul — s újra talál.

Ordót kaphat diplomata;
Siessen hát menten oda.
Csakhogy, ki *láb*-csókhhoz nem ért,
Könnyen elveszíti *fejét*.

*

Szeret fagyaltot és csendet,
Ideges, ha portás csenget.
Minisztere meztlábos:
Zajjal járni nem tanácsos.

Megunta szép Budapestet,
És dühösen haza csörtet.
Sír csendje lesz kíséretin —
Legyen csak honn — *Nasszer-ed-Din.*

B-i.

De már csakugyan volt ott!

- Volt ön Budapesten?
- Hogy ne lettem volna Budapesten? Persze, hogy voltam Budapesten.
- Hát látta ott a lánczvidéknél az oroszlanokat?
- Hogy láttam-e? meg is ettettem őket.

Még egyszer a Balaton mellől.

I. Szaván fogja.

Kisasszony. Az istenért, *Kaposi* úr, el ne ejtsen ám. *Kaposi.* Ne féljen, *kisasszony*, hiszen egy nőt még csak el bírok akár meddig tartani.
Kisasszony. Igazán? Hát beszéljen a manával.

II. A nagy ember.

Mama. Megállj, *Ilonka*, mielőtt kimennél, bemutatom neked dr. *Csámpás* urat, hazánk egyik legnagyobb emberét.

Dr. Csámpás. Nagyon örülök; ha megengedi a *kisasszony*, kikísérem a partra.

Ilonka k. a. (A partra érve, magában.) Hát még ez is nagy ember? és még egyike a legnagyobbaknak?

Traktálja.

Két legény ül egy külvárosi kocsimában.

— Igyál, Jani, a mennyit birsz. Én fizetek.

— Már eleget ittam.

— No ne mókázz, ha' igyál.

— Köszönöm, pajtás, nem kell több.

— No, ne kérsd magadat, igyál, mikor a földid kinal.

— De mikor nem bírok már inni.

— Jani, aszondom, hogy igyál!

— Mondtam már, hogy nem kell; hagyj békét.

— Még egyszer mondom, hogy igyál.

— Eh!

— Nem iszol?

— Nem.

— No az irgalmát a nagyapádnak, ha te megveted a földid szivességét... nesze!

— Segítség!

— Nesze!

— Segítség-é-ég!

— Nesze.

— Jajajja-a-aj!

A kocsmáros bekiált egy rendört.

— Mi az? megint verekedés?

— Nincs itt semmi verekedés, biztcs úr, csak a földimet traktálom, mer' rég nem láttuk egymást.

Bölcs bolondságok.

Gyermeknek mindig higyjél, felebarátodnak néha, asszonynak soha.

*

Az alkalom szüli a tolvajokat és az — embereket.

*

Az írás gyakran nem egyéb, mint bepiszkitása egy fehér lapnak.

*

Minden ártatlan asszony egy csalfának hü másolata.

*

Mi különbség van az első és az utolsó szerelem között?

Az elsőről azt hisszük, hogy utolsó, az utolsóról, hogy első.

*

Az asszony annyit ér, a mennyit adnak vele, ha semmit sem adnak, bizony semmit sem ér.

*

Íme egy naiv kérdés:

— Lehet-e hü szerető a hűtelen asszony?

*

A hölgyek ma napság gazdag toaletjükben hasonlítanak a kirakatbeli képekhez: a keret többet ér, mint a mű.

*

A szerelem az élet költészete és a szerelemé a csók; valahogy drágának ne tartsátok, mindkettőt nagyon olcsón vesztegetik.

*

Ha találkozol egy emberrel, ki rokonszenvedet megnyerte, ne ajándékozd meg őt mindjárt lelked nagy kincsével: bizalmaddal és barátságoddal; hanem elégítsd ki aprópénzzel: felületességgel és udvariassággal az emberek legtöbbször csupán krajezárokat forgat és nem ezreket.

Virágnyelven.

«Az éjjel azt álmodám, hogy megkértem nagysád kezét, s akkor kimondhatatlanul szép volt, s mire aztán boldogító igen-t mondott, még szebbé vált».

Korszerű gondolkodás.

Egy gimnazista diák és egy kereskedelmi pályára készülő fiatal ember találkoznak. Előadják, hogy minek készülnek. A kereskedelmi pályára készülő gúnyosan jegyzi meg, hogy ő már bankár lesz, mire a gimnazista az ügyvédi vizsgát leteszi.

— Sőt akkorára föbe is lövöd magad, mert addigra biztosan megbukik a bankházad.

A satchen.

Nevetséges dolog a házasság-szerzés, de jövedelmező — már t. i. annak, aki érti a módját. Így vélekedett az öreg Güldenstein is és mikor a fia még a bőrökkel sem boldogult, — kimondta az ultimátumot: «Légy te fiam satchen»!

Mint minden tisztességes mesterségnek, úgy ennek is meg van a maga inaskodása, mikor is az öreg satchen magával hordja az inast — secundálni.

Ha az öreg dicsér, akkor az inas rádupláz. Ha az öreg megszól valakit, azt az inas lerántja a sárig. Pedig egy olyan mesterséges máriásnál hány embert kell megszólítani, hogy aztán egyet dicsérhessen.

Ennek pedig minden sorka-morkáját meg kell tanulni, hogy az ember, mint satchen megélhessen.

Az öreg Güldenstein felpakolta a fiát és vitte a szomszéd hitközségbe az öreg Perach Lévihez, a ki pedig olyan híres satchen volt, hogy még az ötven éves leánynak is talált férjet, ha — pénze volt.

Perach Lévi épen útra készült, de azért — ha szerencsétlenséget jelent is — visszament a házba. Ilyen kedves vendéget csak nem hagyhat minden jó szó nélkül.

Hamar meg volt az alku és jó alkalom se hiányzott, hogy az ifjú Güldenstein le tegye a nagy próbát.

Szekérről le — bricskára fel s vitte már a «satchen» a fiút. Az uton bevezette nagyjából a tudományba: «Csak mindég dicsérni, mindég jobban dicsérni. Ha én azt mondom — szép, te azt mondd rá, hogy: Jaj de még milyen szép!»

Ezt ugyan hamar megtanulja minden ember, csak a Güldenstein fia nem tanulta meg.

Egy gazdag árendás fiára fájt Perach Lévi foga s megérkezve nagy feneket kerített a dolognak. Első sorban az árendás fiát dicsérte az egekig, mihez az ifjú Güldenstein hatalmasan contrázott. Azután átment az árendás nemzetségén végig, egész a birkáig.

Itt szépen átment a gyapjúra, s innen csak egy macska ugrás a gyapjú kereskedő, kinek a lányából a legderekkab árendásné válik majd idővel és szóhoz sem engedte jutni a leendő apóst a nélkül, hogy a kilátásba helyezett 30,000 frtnyi hozomány mellé az öreg halála után még egy bizonytalan 30,000 frtot ne helyezett volna kilátásba.

Am az öreg árendás se volt ma nyírt birka és sehogy sem fért a fejébe, hogy egy ilyen híres leány mért választja épen az ő fiát, a ki az egyik szemével mindég az orrára néz.

— Talán nem fiatal?

— De bizony fiatal — s azzal ráhagott az inas tyúkszemére.

— Jaj, de még minő fiatal — sietett az a figyelmeztetést megérteni.

— Hátha nem eléggé művelt?

— Hogy művelt-e?

Az inas már sietett vele:

— Jaj, de még minő művelt!

— Akkor bizonyosan rút. — Kétkedett tovább az árendás.

— Pedig hát gyönyörű egy teremtés.

— Jaj, de még minő gyönyörű.

— Már engedjék meg, de valami hibája még is csak van, hogy ilyen nagyon kínálják, ha szép is, fiatal is, művelt is.

Ez volt a kritikus pont, — mert szó a mi szó — a gyapjú kereskedő lánya pupos volt.

A satchen felkelt, közelebb lépett az árendáshoz és kicsinylő hangon mondta:

— Nos hát van neki egy kicsinke kis hibája, de az is hátul van. Egy ekkora — az öklét mutatja — púp.

— Jaj, de még minő púp! — mondta az ifjú Güldenstein, de nem is lett belőle sohasem — satchen.

Scaurus.

Franz Hlavaček.

Bizonyára méltóztatnak még emlékezni azon szomorú időre, mikor a «győzhetlen hadsereg» jó része nálunk élőködött és gyakorolta a hazafias érzelmek elnyomásának gyönyörű mesterségét; ekkor bolyongott köztünk az örökösen mosolygó, tejeles ábrázatú Franz Hlavaček, kit Szakál Gyuri, a jobb sorsra érdemes magyar fiu, nem cseh paradicsomnak, mint a többiek, hanem — hozzánk átlpántált fehér bazsarózsának nevezett.

A hálás Franz e megkülönböztetésért őszinte ragaszkodással és odaadó barátsággal viseltetett György iránt — legalább a tények ezt bizonyítják.

Szüretájában a hegyes-völgyes Zalavölgy vidékén működött a győztes kis sereg.

Franzknak szőlőre fájt a foga — lehet is csodálni! Oly sok regeszzerű dolgot hallott már arról, mit eddig csak egy, ránézve titkos szentély, — a Weinschank — fölött fityegő, koszorúba font vaczokról ismert. Miután közölte ohaját Györgygyel, ez örömmel egyezett bele — nem lévén olyan töprelyes lelkiismerete, mely bűnnek tartaná a német által bitorolt magyar tulajdonból élvezni.

Csendes őszi este volt, a derengő holdfény félhomályban hagyá az egész tájat, mikor elől György, utána Franz, öblös

tarisznyával fegyverkezve — lassan, óvatosan rakogatva lábának nevezett, löcyszerű, talpas eszközeit — a hegyre, mentek és ott a szőlőben megtelepedtek.

— Eszünk szélét, — mondogatta útközben Franz; e boldogító tudat mámorossá tette őt és édesen mosolygott még a felhők mögül előbujkáló kancsal hold is.

Már vagy fél óráig működtek a legnagyobb hévvel, mikor György megszólította kedves bajtársát:

— Franz, mintha mehetnénk!

— No wie, neket fon?

— Van-e? már egészen tele, hogy alig birom.

— Jesus! — csodálkozék Franz — nekem semmi se nincs.

— Nincsen, hát hol keresed?

— No wo? hát ide megkerestem, aztán semmi se megtaláltam, — mutatá Franz az ölnyi magas szőlőtő tetejét.

Közélen fegyver dörrent el; Franz azt hívén, hogy György jó kiváratát most azonnal megvalósítják, eszeveszetten rohant árkon-bokron keresztül — oh fátum — a szőlőpásztorok ölelő karjaiba, honnan csak hajnal felé tért haza, megzáfolyhatlan jeleivel annak, hogy mily szíves fogadtatásban részesült, megtraktáltatván — nem ugyan szőlővel. *Tarján Géza.*

Orvosok és betegek.

— Ugyanegy betegség különböző

betegekkel s orvosokkal, és —

Falusi felcseser: «Tudja mit, Bakajszáné: vegyen hét kemenczéből hét darab holt-szenet, főzze azt meg hét vízben, aztán hozza el ide, én majd belé köpök, aztán azzal mosogassa a ballábuja kiskörmit — de csak hold-töltekor». (Orvosi tanács ára 20 krajczár.)

Járdási orvos: «Itt van a ténsasszonynak egy recept, — ezt vegye be, jobban lesz tőle». (Orvosi tanács ára 1 frt.)

Fővárosi házi orvos: «Jaj, nagysád, itt nincs mit habozni: fürdőre kell menni, — jó lesz például Tátrafüred». (Orvosi tanács ára 5 frt.)

Speczialista: «Grófnő! ha rög-tön el nem utazik vagy Badenbe, vagy Karlsbadba, vagy Badenbe, vagy Gleichendöre vagy bármely külföldi fürdőre: én semmiről sem állok jót». (Orvosi tanács ára 50 frt.)

ugyanegy eredményyel.

Az alku kedvéért.

- Hogy ez a kalap?
- Öt forint.
- Öt forint? nem adja ide négyért?
- Nem lehet, kérem: ennek szabott ára öt forint.
- Akkor sajnálom, nem veszem meg; majd a szomszéd boltba nézek be.
- De tessék eihinni, hogy ugyanezt a kalapot sehol sem adják öt forinton alól.
- Igen, de legalább tizre tartják, hát mért ne vegyek én tiz forintos kalapot öt forintért?

Törött bors.

1. A hazaszeretet.

A hazaszeretet
Régi magyar mente:
Nem hordják, hogy el ne kopjék,
Csak nagy — ünnepekbe'!

2. A jó eszme.

A jó eszme: gyorslábú nyúl,
Rá biz sokszor puskázni kell,
Igy oszt' fut, vagy «mausztótt» lesz, —
S ritka ki élve fogja el!

3. A pletyka.

A pletyka mi? kiéhezett egér:
Csemege néki minden, a mit csak ér!

*

A pletyka: czél nélkül s mégis
Örökre forgó szélmalom.
S ha még szemét darálna, de
Szemét s gaz jár a garaton!

4. A gondolat.

Sok embernél a gondolat:
Madár, fecske-madár,
S nem azért tán mert sobesen,
De mert oly alatt jár!

Bodnár István.

Megnyugtató.

Vendég. Mi az ördög! hajsza! a levesemben! Ez mégis sok!

Vendéglős. Legyen nyugodt uram, a feleségem nagyon tisztán tartja a fejét.

A vegyészettől.

- Miből áll a kölni víz, amice?
- Hát kérem, *kölnből* és *vizből*.

A cseh szent.

Hogy mennyire maga felé hajlik minden szentnek a keze s főleg a cseh szenteké, bizonyítja azt Nepomuki Szent János fatális esete a prágai hídon.

Egy leendő lábtümművész-segéd valami jó kundshaftnál egy hatoshoz jutott és feltve azt a majster úr cseh ujjai előtt, elrejtette a hídon ácsorgó Szent János szobra mögé.

Vasárnap délután kellő reménnyel és buzgó áhítattal kutatta hatosát Szent János táján, de hiába. A hatos nem volt sehol.

Egy leendő suszter megvetésével nézte végig a kőszentet és kifakadt belőle a keserű igazság:

«János, János, szent János! Bocsd meg bűneimet; de azért mégis csak cseh vagy te!»

R é b u s z.

(Megfejtése a jövő számban.)

A régészek.

- Nem ismeri azt a házaspárt ott a túloldalon?
- Szenvedélyes régészek.
- Hogy-hogy?
- A nő antiquariusnál vásárolja könyveit és kottáit, a férj pedig gavalléroktól levetett régi ruhát hord.

Alvó kedves.

Lessing, Flemming s több poéta
Alva látva kedvesét,
Ki hosszan, ki rövidebben
De sorra kiverselék.

Alva lepni meg a leánykát
Hajdan nem volt ritkaság,
Manap ritkán adnak ilyen
Költői licentiát.

És én íme — hogyan, hogy nem —
Alva lellek édesem.
S verselnék is, de a dolog
Éppenséggel nem megyen.

Semmire se mék magam, csak
Te segíthetsz istenem!
Mert ez a sok költő mindent
Elverselt már elülem.

Révész Ernő.

Az okos papagáj.

- Aztán tud beszélni ez a papagáj?
- Beszélni nem tud, hanem mindent ért.

A Kerepesi-útról.

- Aztán ez igazi kristály-üveg?
- Hogy igaz-e? Tudja mit a ténsoszony, ha el nem áról, hát megmondom a ténsoszonynak, hogy a bátyám megvette a londoni kristály-pólotát egy árverésen és most csopa pápa-szemét csinál belőle, — máskülönbén hogy adhatnék én edj illejen dorobot két forintért?

Egyiptomi álmoskönyvből.

- Bolondot mondani — rendes dolog. 74.
- Szerelmesnek lenni ostobaság, — kontót fizetni szomorúság. 69.
- Pénzt olvasni bolondság, — kiadni még nagyobb. 53.
- Vízet gázolni: vagy meg ég a házad, vagy jég veri el vetésed, avagy anyósod érkezik. 89.

Az új gazdaasszony.

(Monológ.)

- Oh! borzasztók azok a mai eselédek! Mondom neki: Anna, főzze meg a krumplit, hát megmossa; mondok neki: mossa ki a fehérműt, hát megfőzi!

Az igazságtalanság.

- Édes istenem, hát mit féltékenykedik; én nem csókoltam meg az orvost, társasjátékban a zálogot váltotta ki, és ő csókolt meg: látja milyen igazságtalan.

Egy kis történet Csuporgó Bálinték nyaralásából.

Ok.

— Hol voltál a nyáron?
 — Tátrafüreden.
 — Hát miért nem voltál Balatonfüreden?
 — Mert tudom, hogy ha Balatonfüreden lettem volna, akkor azt kérdezték volna tőlem, hogy miért nem voltam Tátrafüreden? hát inkább elmentem mindjárt Tátrafüredre.

A «Szinészek Közlönye» jövő számaiból.

Kerestetik egy test, a melyre egy szubrett-szerepet lehessen írni.

Színfalak, a melyeket igen jól lehet szakgatni, olcsó áron eladók.

Legvénebb emberek, a kik «hasonló sikerre nem emlékeznek», sürgősen kerestetnek.

Vendégszereplőknek babér-koszorút a legolcsóbb napi díj mellett dobál fel egy erre alakult részvénytársaság.

Koszorúk, a melyek már többször nagy sikerrel használtattak, jutányos áron eladók.

Kritikusokat potom áron megbotozhatni. Bővebb értesítést ad a kiadóhivatal.

Szünni nem akaró kaczagás és derülség jutányos feltételek mellett inszzenáltatnak.

Szerzők, a kik legalább hat hétig anonym maradnak, rendelkezésre állnak.

Készletben vannak: egy francia házasság-törési dráma, igen tisztességes dialógusokkal megtisztítva, — ára: a tiszta bevétel 20-ka; — továbbá: egy magyar népszínmű, ára egy rövid szivar.

Több beszélni is tudó énekesnő szerződni szeretne.

A kaszárnya udvarról.

Ugynevezett «Gelenkibungokat» csinálnak a katonák; nézi őket főhadnagy úr Zserzsabek. Infanteriszt Pleso, a mint előre hajolva a keze ujjával a földet kell érintenie, majd megszakad, úgy nyög. Mire rákiált a főhadnagy úr:

— Te Plesó, az ebadta! Ketté ne törj, mert olyan semmirevalóból, mint te vagy, egy is elég a században.

Kézzelel fogható magyarázat.

Tanár. Képzeldék, hogy az én fejem a föld. Tehát: mikor a nap sugarai függőlegesen esnek fejemre, akkor az én fejem lakóinak dél van.

Rajongó. A vers nem sikerült úgy, mint önnek a versek sikerülni szoktak. Cserélje ki mással. A «vadász-kaland» már megjelent az «Üstökös»-ben a hetvenes években. — **V. H. J.** (Vp.) Nem rosszak azok a versek, de nem nekünk valók. — **M.—y K—ly.** (Bpest.) Az «Első szerelem» és a «Jó barátim» nem olyan jók, mint a többi. — **Femilius.** «Az egyszerű magyarázat»-ot még félre magyarázhatnák, mintha mi talán bele akarnánk szólni a Farkas ternőjába, mégpedig az ő javára. — **D—r E—l.** (Bpesi.) Az alakot azért nem szóltattuk meg, mert ilyenforma volt már az «Ü.»-ben: Fazék János. — **H—s I—n.** (N.-Kuzs.) «A csoda virág» csinosabb mint a minőket «dilettánsok» szoktak elkövetni, csahogy hangjánál és tartalmánál fogva nem való nekünk. Valamivel vigabb nótára gyujtson. — **Z. A.** A vershez előbb rajtot kell csináltatnunk. — **M—y J—ó** (Bpest.) A versek nem használhatók, az adomák legnagyobb részt régiek. — **Pozsonyba.** Az «I. Pressburger Kegel-Club» praesesének, Carl H-nnek a német levelet megkaptuk; szándékunk is volt azt az urat egy cseppet meg-Üstöközni, de que voulez vous? úgy lefőzte Pozsony városa a magyarságot, hogy a vaskereskedő az ő német levelel magyar patrióta az ottani nemes tanácshoz képest. — **St—cs s.** (Szbdk.) Az «ismerkedés» nem közölhető. **R—m L—s.** (Bpest.) «Kritikus pillanat». — Detto — **D—tah E—l.** A «Klappantút» kisímitjuk és kiadjuk. — **Melchiorius.** (Bpest.) Fele bevált. — **Szvatopluk.** Nem rossz história — téli estékre mikor nem tud az ember már mit beszélni. Hanem kiadni nem való. — **Székely.** aláírással beküldték hozzánk az «Erdélyi Magyar Közművelődési Egylet» évi jelentését aláhuzgálva benne ezeket a szavakat, hogy **Emke.** Eltálatuk, hogy mit akar vele a beküldő, de mert az egyesület iránt sokkal nagyobb tisztelettel és ragaszkodással vagyunk, hogysem kifigurázzuk, csak ezen a helyen mondjuk el, hogy furesának találjuk, mikor az évi jelentés nemcsak a szövegben, hanem a **czimben** is következetesen «Emke» (már nem is «E. M. K. E.») néven emlegeti a közművelődési egyesületet. Hogy ezt az ötletes, valahol tán fekete-kávészás közben kiszalajtott, bohókás nevet beszélgetés közben használhassák azok, a kiknek olyan nagyon tetszik, az ellen nem lehet kifogás, hanem hogy egy olyan komoly, fenséges célú egyesület **hivatalos kiadványokban** és az egyesületnek **ünnepélyes közgyűlésén** is egész kedélyesen per «Emke» emlegettség, az magyarán mondvá: izléstelenség. Kuglizó társaságok adhatnak maguknak ilyen «kedves» czimeket, de komoly egyesületek nem. Egy hajszálnyival sem másforma ez, mint volna az, ha p. o. a katona-sapka kokárdáján látható «I. F. J.» után indulva «Első Ferencz József» helyett azt irogatnók és mondogatnók, hogy «**ifi**». Ha az erdélyiek röstellik kimondani és **kingomatni** a csakugyan hosszú «Erdélyi magyar közművelődési egyesület» czímet, hát nevezzzék magukat rövidebben «Magyar Egyesület»-nek, «Közművelődési egylet»-nek, vagy «Kultúra-egylet»-nek, vagy «Iskola-egylet»-nek, vagy más effélének; találhatnak elég alkalmas és az egyesület méltóságának megfelelő czímet.

Több kéziratról jövőre.

Azon t. előfizetőinket, a kik nem újévtől kezdve rendelték meg lapunkat, tisztelettel értesítjük, hogy a folyó kötet kiegészítéseül kiadóhivatalunknál

a januártól folyó számok

is megrendelhetők.

Árak a rendesek.

A megrendelési összeg az "ÜSTÖKÖS" kiadóhivatalának — Budapestén » címzendő.

Az "ÜSTÖKÖS" kiadóhivatala.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: Szabó Endre.

Koksz eladás.

Van szerencsénk ezennel közhírré tenni, hogy 1889 szeptember 1-től

az I. rendű és dió-kokszot 100 kg.-ként frt 1.60

a II. rendű kokszot . . . 100 kg.-ként frt 1.20

adjuk el, helyt az itteni légszeszgyárainkban.

Házhoz szállítás és berakásért 250 klg.-tól 1000 klg.-ig terjedő rendelvényeknél 100 klg.-ként 14 krajczár 1000 klg.-ot meghaladó egész fuvaroknál 100 klg.-ként 10 krajczár számittatik.

Budapest, 1889 augusztus 31-én.

11202

Általános osztr. légszesztársulat.

A budapesti légszeszgyárak helyi igazgatósága.

A legjobb

Brünni szöveteket

gyári áron szállítja a
posztó gyári-raktár

Siegel-Imhof

BRÜNNEN.

Egy elegáns 6szi vagy téli

férfi öltönyre

elegendő 3-10 mtr. végekben, azaz
4 bécsi rőf, 1 vég ára:

4 frt 80 kr. közönséges,
7 frt 75 kr. finom,
10 frt 50 kr. finomabb
12 frt 40 kr. legfinomabb,

valódi gyapjuból.

Továbbá kaphatók legnagyobb választékban: selyemmel szövött kammgarnok, felöltő szövetek, Palmerston és Boy téli kabátokra, loden vadászok és gazdák számára, peruvine és tosking szalon öltönyökre, posztók női ruhákra stb. Jó árukért és pontos szállításért kezeskedünk. Minták ingyen és bérmentve. 11010

Süketeknek.

Egy személy, ki egy egyszerű szer által 23 évi süket-ségtől és fülzúgásától meggyógyult, készségesen küldi német nyelvben kívánatra ingyen ennek leírását. Czim:

J. H. Nicholson, Wien, IX., Kolingasse 4.

Régi eredeti festmények eladása.

Családi viszonyok miatt egy

régiségi kép-gyűjtemény,

mely részint már a mult században gyűjtetett és a leghíresebb mesterektől származó, eladatik. Megtekinthető naponta reggeli 9 órától esti 6 óráig.

Magyar-utca 34. sz. alatt földszint.

Hirdetések

az ÜSTÖKÖS részére
felvételnek kiadóhivatalunkban
Budapest, Kecskeméti-utca 6. sz.

A Kada-féle

folyékony naphthol-szappan

mely leghíresebb bőrgyógyászok által használt kitiűő gyógyszeréből állittatik elő, ez idő szerint a legártalmatlanabb, leghatásosabb s legkellemesebben használható szépitő szer, mely számos orvosi tekintély és urhölyg által kipróálta-ott, kiknek egybehangzó véleménye ez, hogy ezen pipere-gyógyszappan a májfolt, szeplő-sömör, vörösség, pattanások s mindenféle bőrküűtések ellen felűmulhallan szer.

Ami pedig a bőratkakat (Mitesser) illeti; ezen kis fekete pontok ellen még egy szerrel sem éretett el oly biztos és gyors hatás mint a föntemlített szappannal.

Egy üveg elegendő 6 leti használatra, ára 87 kr.

Kapható: Török J. gyógyszerárában, Király-utca 12. Thalmayer és Seitz, Kochmeister Frigyes útdóal s Neruda Nándor gyógyfü-kereskedőknél s a készitő Kada István gyógyszerésznél Budapestén, VII., Rákosfalván, ugyszintén valamennyi gyógyszerárában. 11286

Csak az valódi, mely fenti védjeggyel van ellátva.